

Sygn. akt VII U 320/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: protokolant sądowy Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r. w Warszawie

sprawy W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 18 grudnia 2015 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu W. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 października 2015 r. na stałe.

Sygn. akt: VIIU 320/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2015 r. znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu W. M. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(decyzja z dnia 18 grudnia 2015 r. znak (...) k.69 tom I a.r.).

W. M. w dniu 22 stycznia 2016 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odwołanie od ww. decyzji z dnia 28 grudnia 2015 r. znak (...). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z ustaleniem daty powstania niezdolności do pracy ustalonej przez Komisję Lekarską ZUS na dzień 17 marca 2014 r. Odwołujący podniósł także, że nie zgadza się ze stwierdzeniem iż jest tylko częściowo niezdolny do pracy. Z tych też względów odwołujący wniósł o ponowną ocenę jego stanu zdrowia i ustalenie wcześniejszej daty powstania niezdolności tj. 2012 r. oraz o zmianę w zakresie stopnia niezdolności do pracy z częściowej na całkowitą (odwołanie k.3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 11 lutego 2016 r. z wniósł o oddalenie odwołania. Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że orzeczeniem z dnia 7 grudnia 2015 r. Komisja Lekarska ZUS uznała ubezpieczonego za osobę trwale częściowo niezdolną do pracy od dnia 17 marca 2014 r. W ocenie organu rentowego ubezpieczony nie spełnia trzeciego warunku wskazanego w treści art. 57 ust. 1 pkt.3 ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem niezdolność do pracy wnioskodawcy nie powstała w czasie zatrudnienia (ubezpieczenia) albo nie później niż 18 miesięcy od ustania zatrudnienia (ubezpieczenia), chyba że udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Organ rentowy wskazał, że u odwołującego ostatnie ubezpieczenie ustało w dniu 17 czerwca 2012 r., a ponowny okres ubezpieczenia powstał od dnia 16 czerwca 2014 r. Na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił ogólny staż pracy odwołującego w wymiarze 32 lat, 10 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych, natomiast w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku staż pracy wynosił 5 lat, 5 miesięcy i 13 dni. Mając na względzie powyższe ustalenia, decyzją z dnia 18 grudnia 2015 r. znak (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. M., urodzony w dniu (...), w dniu 19 października

2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku odwołujący dołączył dokumentację potwierdzającą okresy składkowe i nieskładkowe. W okresie od 2 października 1971 r. do 31 marca 1975 r. ubezpieczony był zatrudniony w wymiarze pełnego etatu w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., na stanowisku stażysta, tokarz. Na tożsamym stanowisku tokarza odwołujący był zatrudniony także w okresie od 15 września 1975 r. do 30 czerwca 1993 r. w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w W. w wymiarze pełnego etatu. W okresie od dnia 15 września 1994 r. do 20 marca 2007 r. odwołujący prowadził własną działalność gospodarczą (przygotowanie i dostarczanie żywności dla odbiorców zewnętrznych-katering), w okresie od dnia 3 sierpnia 2009 r. do dnia 28 lutego 2011 r. odwołujący był zatrudniony w Politechnice (...) w W., na stanowisku konserwatora w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 16 czerwca 2014 r. do 22 września 2015 r. ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. M., natomiast jak wynika z zaświadczenia z dnia 26 listopada 2015 r. z Urzędu Pracy m. W. w okresie od dnia 2 kwietnia 2009 r. do 2 sierpnia 2009 r., od dnia 10 czerwca 2011 r. do dnia 13 maja 2014 r. oraz od dnia 23 października 2015 r. do dnia dzisiejszego odwołujący był zarejestrowany w Urzędzie Pracy m. W.. W treści powyższego zaświadczenia zostało również wskazane, że w

w okresie od 23 czerwca 2009 r. do 31 lipca 2009 r., odwołujący otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych w kwocie 1021,20 zł, w okresie od dnia 18 czerwca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. otrzymywał zasiłek w kwocie 5204,60 zł, natomiast w okresie od 1 stycznia 2012 r. do dnia 17 czerwca 2012 r. otrzymywał zasiłek dla bezrobotnych w kwocie 4011,60 zł (świadczenie z dnia 3 września 2015 r. k. 9 a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 4 września 2015 r., k.13-17 a.r. decyzja Prezydenta W. z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie działalności gospodarczej prowadzonej przez W. M. k.29 a.r., zaświadczenie z Urzędu Pracy W. k. 49 a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 25 września 2015 r.).

W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy, odwołujący najpierw został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 9 listopada 2015 r., orzekł częściową niezdolność do pracy na stałe od daty powstania 17 marca 2014 r. tj. data badania echokardiograficznego ze stwierdzonymi zmianami typowymi dla kardiomiopatii przerostowej. Na skutek sprzeciwu wniesionego przez ubezpieczonego, w którym podniósł, że jego niezdolność do pracy powstała w terminie późniejszym tj. na przełomie lipca i sierpnia 2015 r., odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 7 grudnia 2015 r. uznała badanego za osobę trwale częściowo niezdolną do pracy od dnia 17 marca 2014 r. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 7 grudnia 2015 r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał

w dniu 28 grudnia 2015 r. znak (...) decyzję, odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia trzeciego warunku niezbędnego do przyznania na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a mianowicie, jego niezdolność do pracy nie powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania

tych okresów. Na tej podstawie organ rentowy uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu (decyzja z dnia 18 grudnia 2015 r. znak (...) k.69 tom I a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, W. M. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 22 stycznia 2016 r. k. 3 a.s.).

W piśmie z dnia 26 lutego 2016 r. odwołujący dołączył do akt sprawy kardiologiczną dokumentację medyczną.

Postanowieniem z dnia 9 marca 2016 r. Sąd dopuścił dowód z opinii łącznej biegłego lekarza specjalisty z zakresu kardiologii i medycyny pracy, celem ustalenia czy odwołujący się jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwałą czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego to na czym ona polegała.

W opinii łącznej z dnia 9 maja 2016 r. biegła sądowa z zakresu medycyny pracy-D. M. oraz biegły sądowy z zakresu kardiologii- B. G. stwierdzili, że ubezpieczony ma kardiomiopatię przerostową z zawężeniem drogi odpływu krwi z lewej komory. Jest to pierwotne schorzenie mięśnia sercowego o podłożu genetycznym. Biegli wskazali, że w przebiegu choroby może dochodzić do groźnych dla życia zaburzeń rytmu serca (u badanego ryzyko tego jest bardzo małe 2,25% na 5 lat i nie wymaga interwencji) lub do rozwoju niewydolności serca pod postacią nietolerancji wysiłku. Przyczyną nietolerancji wysiłku jest zwężenie drogi odpływu krwi z lewej komory w trakcie jej skurczu. U badanego w spoczynku zwężenie to jest nieduże jednak w trakcie próby V. istotnie wzrasta i to jest przyczyna zgłaszanej przez badanego nietolerancji wysiłku. Wykonywanie zatrudnienia przez odwołującego zawsze wiązało się z wysiłkami fizycznymi w tym z takimi, które powodują wzrost gradientu w drodze odpływu z lewej komory. W ocenie biegłych, ubezpieczony musi unikać wysiłku fizycznego. Z tych też względów biegli uznali badanego za częściowo niezdolnego do pracy na stałe od 4 marca 2013 r.

W piśmie procesowym z dnia 17 czerwca 2016 r. organ rentowy oświadczył, iż nie wnosi uwag do opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy oraz kardiologii. Ponadto organ rentowy wskazał, że ubezpieczony w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o rentę udowodnił staż pracy w wysokości 5 lat, 5 miesięcy i 13 dni. Ustalona przez biegłych sądowych data powstania trwałej częściowej niezdolności do pracy na dzień 4 marca 2013 r. wystąpiła nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia- ostatnie ubezpieczenie ustało w dniu 17 czerwca 2012 r.- odwołujący od 18 czerwca 2011 r. do 17 czerwca 2012 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

W piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. poinformował, że decyzją z dnia 22 lipca 2016 r. znak (...) przyznał ubezpieczonemu W. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2016 r. tj. od miesiąca złożenia wniosku, na stałe.

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu medycyny pracy – D. M. oraz z zakresu kardiologii - B. G. celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W opinii biegli zgodnie wskazali, że ubezpieczony musi unikać wysiłku fizycznego, ze względu na występowanie u niego kardiomiopatii przerostowej ze zawężeniem drogi odpływu z lewej komory. W ocenie Sądu Okręgowego, opinia wskazanych powyżej biegłych została sporządzona w sposób jasny i logiczny, albowiem została wydana po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski płynące z wyżej wymienionej opinii biegłych, ponieważ została ona wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją

lekarską. Powyższa opinia zawiera także kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu zdrowia odwołującego i uwzględnia wpływ rozpoznanych u niego schorzeń na jego zdolność do pracy. Sąd uznał, że charakterystyka schorzenia została przez biegłych oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem zawodowym sporządzających opinię. W tej mierze, Sąd podzielił wnioski biegłych odnośnie trwałej częściowej niezdolności do pracy W. M., która powstała w dniu 4 marca 2013 r., zwłaszcza biorąc pod uwagę że zostały one poprzedzone szczegółową analizą całości dokumentacji medycznej oraz badaniem odwołującego. Wskazać również należy, że powyższa opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, a w tym względzie pełnomocnik organu rentowego, wnosząc o oddalenie odwołania podkreślił, że czyni to z uwagi na niespełnienie przez odwołującego warunku określonego w treści art. 57 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie zaś ze względu na kwestie medyczne. Zdaniem Sądu opinia biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy i kardiologii spełnia ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych, które zostały określone w art. 278 k.p.c. i 285 k.p.c., a także w art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2015r. poz. 748 z późn. zm.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 28 grudnia 2015 r. znak (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 1 i 2, pkt. 3 lit. b, pkt. 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt. 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt. 10 lit. a, pkt. 11-12, 13 lit. a, pkt. 14 lit. a i pkt. 15-17 oraz art. 7 pkt. 1-4, 5 lit. a, pkt. 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Ostatniej przesłanki (powstanie niezdolności do pracy w określonym czasie) nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Jak wynika z art. 58 ustawy emerytalnej warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat (ust. 1 pkt. 5). Okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej, przy czym powyższa zasada nie ma zastosowania do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy wynoszący, co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie natomiast z art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy w rozumieniu powołanej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym za całkowicie niezdolną do pracy uznaje się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie natomiast z treścią art. 13 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania,

co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W niniejszej sprawie kluczowe znaczenie miało ustalenie początkowej daty powstania u wnioskodawcy niezdolności do pracy. Kwestię tę Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dowód z opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy z zakresu medycyny pracy-D. M., oraz z zakresu kardiologii-B. G., którzy w swojej opinii z dnia 9 maja 2016 r. r. stwierdzili u W. M. trwałą częściową niezdolność do pracy od dnia 4 marca 2013 r.

Zatem o stanie zdrowia ubezpieczonego wypowiedzieli się biegli lekarze posiadający fachową wiedzę medyczną, stąd omawiana opinia posiada walor dowodowy. Opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłych nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu.

Sąd Najwyższy wyjaśnił w tej mierze, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla jednej ze stron postępowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73).

Okoliczność, że ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy od 4 marca

2013 r. nie budzi wątpliwości. Od tego czasu bowiem wykonano u odwołującego badanie echokardiologiczne w którym pierwszy raz opisano zwężenia odpływu drogi krwi z lewej komory. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy przyjął opinię biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy i kardiologii za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, uznając, że powyższa opinia sporządzona przez lekarzy specjalności odpowiednio dobranej do schorzeń ubezpieczonego w sposób fachowy, merytoryczny odnosiła się do oceny niezdolności w płaszczyźnie medycznej (biologicznej), gdzie biegli wzięli pod uwagę charakter i przebieg procesów chorobowych ubezpieczonego na stan czynnościowy organizmu, sprawność psychofizyczną organizmu i stopień przystosowania organizmu do ubytków anatomicznych i skutków choroby ubezpieczonego. Biegli odnieśli się także do płaszczyzny socjalnej (ekonomicznej) pojęcia niezdolności do pracy, biorąc pod uwagę posiadane przez ubezpieczonego kwalifikacje, wiek, zawód, wykonywane czynności i warunki pracy oraz możliwość dalszego wykonywania pracy zarobkowej. Sąd podzielił poglądy wyrażone w tej opinii biegli wnikliwie ocenili stan zdrowia ubezpieczonego, po dokonaniu badań przedmiotowych i podmiotowych strony oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską z przebiegu leczenia.

Sąd Okręgowy uznał zatem, że ubezpieczony jest osobą trwale całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także, że niezdolność ta powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 powołanej ustawy i tym samym przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Już tylko na marginesie wskazać należy, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy na stałe od dnia 4 marca 2013 r. Organ rentowy nie złożył zastrzeżeń do opinii ww. biegłych sądowych, dlatego też w związku ze złożeniem przez odwołującego wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy w dniu 19 października 2015 r., Sąd Okręgowy przyznał odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2015 r., na stałe.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 28 grudnia 2015 r. znak (...), w ten sposób, że przyznał

odwołującemu W. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2015 r. na stałe tj. począwszy od miesiąca, w którym został złożony wniosek o przyznanie świadczenia, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)